

UĞUR KOŞAR

EVLIYA
ve
EŞKIYA

DESTEK YAYINLARI: 919

TASAVVUF: 30

UĞUR KOŞAR / EVLİYA VE EŞKIYA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2018

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-391-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No: 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 48625

UĞUR KOŞAR

EVLIYA
ve
EŞKIYA

İÇİNDEKİLER

EYÜP SULTAN / İstanbul 2017	13
Biliyor musun? Ben Hayatımda Ney Üflemedim! Asıl Ney, İslam Dininde Yetişen Kâmil, Yüksek İnsan Demektir	36
Şems ile Aramda Anlatıldığı Gibi Bir Bağımlılık Yoktu	39
Kalp Allah'a Özlem Duyarken, Sen Kalbini Nefsin İstekleriyle Dolduruyorsun.....	91
Kalp Aynalarla Dolu Bir Saray.....	94
İbadetlerden Huşu Almak.....	95
Kalp Nasıl Huzurlu ve Mutlu Olur?	100
Bağımlılıklardan Kurtulmak.....	106

Tembellikten Kurtulup İbadet, Ders ve İşlere Motive Olabilmek	108
Sabrın Tükendiği İçin Dertler Ağır Geliyor, Tahammül Edemiyorsun: Sabrı Doğru Kullanmak.....	110
Hakiki Mutluluğun Sırları.....	126
Verdiğimiz Değerin Karşılığını Neden Göremiyoruz?	135
Dua Ederken Önce Allah'ı Övün, Bu Allah'ın Hoşuna Gider	140
Hakikat Sırları	147
Gece ve Sabah Korunmak İçin Dua:.....	161
Evden Çıkarken Okuyanın Allah Yardımcısıdır	162
Tesirli Koruma Duası	163
Hayırlı Olanı İstemek İçin Dua	165
İki Seçim Arasında Kaldığında Edeceğin Dua	167
Hızır Aleyhisselam'ın Duası (Bu Dua Dertli İnsanların Ruhuna Ferahlık Verir.)	167
Başına Bir Musibet, Dert Geldiğinde Bu Duaya Sarıl.....	168

İnsanın Hayatını Değiştirecek Sekiz Faydalı İlim	169
Daima Ahmaktan Kaç, Can Çıkar Huy Çıkmaz!.....	173
İçimizdeki Kin, Kırgınlıkları Atarak Allah'a Ulaşmak.....	184
Abdülkadir Geylani Hazretleri.....	207
Uğur Koşar Kimdir?	215
Uğur Koşar'ın Seansları Hakkında.....	218

*Kitabın henüz yazım aşamasındayken
hayata gözlerini kapatan
ve Allah'ın rahmetini dilediğim;
babam **Mehmet Koşar**'a ithafımdır...*

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım. Bu kitabı yazmayı vesile kılan Rabb'ime verdiği lütfundan dolayı hamdü senalar olsun. Rahmet elçisi Sevgili Peygamberim Hz. Muhammed'e (s.a.v.) salat ve selam ederim.

Allah buyuruyor ki: “Ben bir kulu sevdiğim zaman onun işiten kulağı ve gören gözü olurum. Artık o, (konuşurken) benim (kelamım ve hükmüm) ile konuşmaya ve (baktığı her şeyi) benim (verdiğim özel bir görüş) ile görmeye başlar.”

Bu kitabı yazan Uğur Koşar sadece aracıdır, vesiledir. Allah ile kulları arasında bir köprüdür. Lütuf, İlim ve Hikmet tamamen Allah'ındır... Yazdıran O'dur.

Bazen içinde iki ayrı ses duyuyorsun. Zihnine gelen düşünceler seni kararsız bırakıyor. Bazen kendini çift kişilikliymiş gibi hissediyorsun. Biri kötüyü emrediyor, diğeri ise rahmani konuşuyor. Rahmani konuşan çok hafif fısıltı veriyor, hemen kayboluyor ama şeytani olan adeta susmuyor. Seni yoruyor. İşte o ses nedir biliyor musun? O senin Nefsin'dir. Onu eğitirsen Evliya olur, şayet onu boş bırakırsan Eşkîya olur, bütün enerjini alır ve hayatı çekilmez hale getirir.

İçinde böylesine bir savaş varken

Sen Evliya olmayı mı seçeceksin yoksa Eşkîya mı?

EYÜP SULTAN / İstanbul 2017

Hayatın kattığı tüm yorgunluklar omzumdaydı ve içimi tarifsiz bir sıkıntı kaplamıştı. Bu sıkıntı ta kalbime kadar vuruyordu. Kalbimin üzerinde adeta bir yılan çöreklenmiş nefesim daralmaya başlamıştı.

Az önce eşimle küçük bir tartışma yaşamıştım. Artık onu da yoruyordum. Belki işinde başarılı, disiplinli, kazancı yerinde biriymdim, çevresinde sevilen sayılan da bir insandım ama mutlu değildim. Kendimle çok sorunum vardı. Başkalarını da mutsuz ediyordum, belki de önce ben değişmeliydim.

İçim daralıyordu, Kalbimde büyük, derin bir boşluk... Kalbim çürümüş gibi hissediyordum. Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu, bitkin ve kızgındım. Hiçbir şeyden mutlu olamıyordum. Kaygılarım ve hayata, her şeye dair korkularım vardı. Yaşamaktan, gelecekte kaygı duyuyordum. Kimsenin beni anlamadığını ve anlayamayacağını düşünüyordum artık.

Yüzüm hiç gülmüyor, bazen zoraki sahte tebessümlere sığınıyordum. Eskiden beni mutlu eden şeyler artık mutlu etmiyor, yakaladığım ilk fırsatta kendi içime kapanıyor, sessizliğe gömüyordum kendimi. Aklımdaki düşüncelerin birini bırakıp diğerini düşünüyordum. Alakasız olmayan düşüncelerden başka düşüncelere geçiyordum. Sürekli kendi kendime konuşmaktan, bana her şeyin en olumsuzunu düşündüren beynimden adeta bıkmış, çok ama çok yorulmuştum.

Zaman zaman geçmiş yıllardaki kalbimi inciten insanlar aklıma geldiğinde tekrar kızıp kendi kendime söyleniyordum. Her sorun zihnimi kemiriyordu. Artık hiçbir sorumluluk almak istemiyordum. Bütün işlerimi başkaları halletsin istiyor, kendime bakmak bile istemiyordum.

Bu durumu eşime anlatmaya çalıştığım da beni anladığını söylüyor ama bana yardımcı olamıyordu. İçten gelen bir mutsuzluğu dışarıdan gelen üç beş güzel sözle geçiştirmek mümkün müydü ki?... İyi olmamı istediğini biliyordum, yanımdaydı hep, ama yetmiyordu bana geçici teselliler. Asık suratım ve depresif halimle onu da bunalıtıyor, mutluyken mutsuz ediyor, büyük bir umutsuzluk ve çıkmazın içine sürüklüyordum.

Eşim son zamanlarda, bu huzursuzluğun benden kaynaklı ise ayrılabiliriz demeye başlamıştı. Belki bunu içinden gelerek söylemiyordu ama sanırım bu depresif halimi artık üzerine almaya başlamıştı. Ve aslında bu sebepsiz sinir ve gerginlikte kim olsa alınırdı.

Ondan kaynaklanan bir sorun yoktu aslında, zaten ben yalnız kalmak istemiyordum... Sanki bambaşka bir arayışım

vardı bu sıralar... Dünyevi şeyleri elde ettikçe mutsuzluk oranım artmıştı. İş başarısı ve maddi gücüm de beni mutlu etmeye yetmiyor, çevremdeki kişilerin şımarıklık olarak görebileceği bir ruh haliyle başka şeyler arıyor ve istiyordum.

Boğulduğumu hissettiğim gecelerden biri... İstanbul'un tüm sesi sanki beynimde uğulduyor. Kaçıp gitmek bir daha da dönmek arzusunda'yım. Ama nereye?... Kafamın içini açarak boşaltamam ki... Düşüncelerimin hızı beni bile şaşırtıyor. Birbiri ardına gelen düşünce trafiği zihnimi kemiriyor, artık çok yorgunum. Yaşamak benim için gerçekten zorlaştı, kalbim en küçük endişemde göğsümden çıkacakmış gibi hızlıca atıyor.

Dün sabahki toplantıda biri fark edecek diye korkudan ellerim titredi adeta... Soğuk terlerimi mi, ellerimin titre-yişini mi daha çok gizlemeliydim?... Güçlü görünme mecburiyetim, yakınımdaykiler kendilerini güvende hissettirme görevi içinde olmam ruhumu ve bedenimi yorgun düşürmüştü. Bazen hayatımı kendi kendime sonlandırma ihtimalim dışında hiçbir kurtuluş yolu bulamıyorum.

Çalar saat yarım saat kadar sonra çalacak. O sesi işitmeye mahal vermeden yataktan kalkmak en iyisi... Hem belki Yezra da uyanmamış olur, böylece ona görünmeden, rutin kahvaltı kavgasını da yapmadan çıkabilirim evden...

Usluca yataktan kalkıp giyindim ve cam bir tepsi üzerinde yürüyormuşçasına sessizce evden çıktım. Bu evden gün ağarmadan çıkışlarımdan birinde bir daha geri dönmemeyi kafama koymuştum artık. Sağladığım maddi imkânların dışında hiç kimsenin umurunda olmadığımı düşünüyordum bir yandan.

Değerli olmak için “yok olmak” mı gerekliydi hep bu hattatta? Yoksa yitirmek mi gerekliydi? İnsan kendini ne yarsa değerli kılabilirdi?...

Bir yandan da karımın dünyayı dolaşsam onun gibisini bulamayacağım nitelikte bir hazine olduğunu düşünüyordum. Beynimi kemiren bu iki farklı sesin savaşı bedenimi takatsız bırakmıştı.

Kaçmak doğru muydu her şeyden? Eşimden, işimden, ödemelerden, hesap kitaptan... Aslında ben kendimden kaçmak istiyordum. Ama bu o kadar kolay değildi ki...

Bunca sorumlulukla nereye kaçabilirdim? Çok uzaklara da gitsem zihnim ve kalbim benimle birlikte olmayacak mıydı? Artık çözüm bulamıyordum. İsyan etmemek için kendimi zor zapt ediyordum... Ne olurdu Allah bana bir kapı açsa? Ne olurdu sanki Allah dualarıma anında cevap verse?

Sanki elinde değil miydi? Niçin beni bu kadar bekletiyordu ki Allah? Benim sesimi duyuyor bunu biliyorum, bile bile niçin bana azap ettiriyordu ki? Hani çok merhametliydi?... Hani kuluna çok yakındı? Niçin hissedemiyordum ben?

İçimden fıslıtyla gelen bu sorular zihnimi oldukça meşgul ediyorken stresim kat kat artıyordu. Beynim hiç susmuyordu adeta... Sanki iki kişi varmış içimde, biri isyanlarda bağırıp duruyor, diğeri ise sabır sabır diye mırıldanıyor. Ama ben o isyankâr sesi daha net duyuyor, bunca derdin arasında bir de kendimi günahkâr hissetmeye başlıyordum...

Arabaya bindiğimde şirkete gitmek için çok erken bir saat olduğunu fark ettim, zaten kendimde o gücü de bulamıyordum. Saat kaçta işbaşı yapacağım ile ilgili hesap